

Charm 2

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Crush 1

Crush 2

Covet 1

Covet 2

Court 1

Court 2

Charm 1

Charm 2

Tracy Wolff

Charm 2

Deel 5 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

Het woord 'Maximonsters' op pagina 306 verwijst naar *Max en de Maximonsters*, Maurice Sendak. Uitgeverij Lemniscaat. Rotterdam, 2025.
Vertaald door L.M. Niskos.

ISBN 978-90-492-1199-8

ISBN 978-94-023-2984-1 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Charm*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: Bree Archer, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet, B.V.

© 2022 by Tracy Deebs-Elkenaney. First published in the United States under the title CHARM: Crave series #5. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Hat-choux

Hudson

Als ik terugkom in onze kamer ligt Grace al languit op het bed met een kussen op haar hoofd. De kleren die ze vanochtend aanhad liggen op een hoopje op de vloer en ik weet zeker dat er een spoor van bloem, suiker of een ander aan bakken gerelateerd ingrediënt helemaal van de deur naar haar plek op het bed loopt.

‘Zware dag gehad?’ vraag ik, terwijl ik me buk om mijn schoenveters los te maken.

‘Choux,’ prevelt ze gedempt.

‘Gezondheid?’ Ik buig me over haar heen om haar gezicht beter te kunnen zien. ‘Voel je je niet lekker?’

‘Niet hatsjoe,’ zegt ze kreunend. ‘Choux.’

‘Ik weet niet wat je daarmee bedoelt.’ Als ze niet meteen reageert, schuif ik een stukje naar achteren om erover na te denken. Zegt ze nu *shoo*, omdat ze wil dat ik wegga? Misschien heb ik haar eerder vandaag kwaad gemaakt, ook al was dat niet mijn bedoeling. Mag ik niet eens vijf minuten bijkomen van die keiharde klap?

Als ik ons gesprek doorneem, leek er geen vuiltje aan de lucht toen ze naar haar werk ging. Voor alle zekerheid vraag ik het toch maar. ‘Wil je dat ik wegga?’

Ik hoop echt dat het antwoord nee is, want ik heb net vier uur lang geprobeerd het verschil te leren tussen een besnijkwast en een

schuine hoekkwast, die allebei geschikt zijn om elk van de honderd-zevenentwintig verschillende paarstinten aan te brengen die momenteel door de plaatselijke doe-het-zelfzaak worden verkocht. De meeste daarvan lijken ook nog eens zoveel op elkaar dat ik er geen verschil tussen zie.

Onnodig om te zeggen dat het een opwindende dag was.

‘Ik vertelde je over de choux die ik vanochtend heb gemaakt, ik zei niet shoo om je weg te jagen,’ antwoordt Grace uiteindelijk.

‘Draaide jouw ochtend om *shoes*?’ vraag ik sceptisch. ‘Wat is dat in vredesnaam voor bakkerij?’

‘Precies!’ zegt ze instemmend. Dan slaakt ze een diepe zucht. ‘Kun je me beloven dat we het echt nooit meer over deeg en gebak zullen hebben?’

‘Ik ben een vampier, Grace. Ik wil het sowieso nooit over deeg en gebak hebben.’

‘Toch moet je het me beloven!’

Omdat ze nogal gestrest klinkt steek ik mijn handen in de lucht. ‘Dat beloof ik, op mijn erewoord,’ zeg ik. ‘Maar dan wil ik graag dat jij mij hetzelfde belooft over mijn vandaag ontdekte fobie voor boortjes.’

‘Boortjes?’ O, nu lukt het haar dus wél om haar hoofd onder het kussen vandaan te halen. ‘Die kleine dingen die ronddraaien in een boormachine?’

Alleen al bij de gedachte huiver ik bijna. ‘Die, ja.’

Ze kijkt net zo niet-begrijpend als ik een paar minuten geleden moet hebben gekeken. ‘Ga je iets bouwen?’

‘Het voordeel is dat je lekker ruikt.’ Ik ga naast haar op het bed liggen. ‘En nee, ik geloof niet dat ook maar iemand mij na vandaag iets moet laten bouwen.’

‘Het is logisch dat ik lekker ruik, want ik zit onder de suiker en bo-ter,’ zegt ze. Het blijft heel lang stil. ‘Hoe was je dag?’ vraagt ze dan.

‘Ik heb vandaag een baan gekregen bij een doe-het-zelfzaak.’ Ik slaak een lange, diepe zucht. ‘Laten we het er maar op houden dat ik hoop dat onze vriendschap niet afhankelijk is van mijn handigheid als klusjesman.’

Ze lacht. 'Zo erg?'

'De verkoop is het probleem niet. Dat lukt me wel. Ik kan vakkenvullen en de kassa bedienen. Maar wie weet er nu de fucking naam van alle stukken gereedschap, schroeven, spijkers, verfkwas-ten, stukken hout en weet ik veel wat nog meer voor spullen in de hele winkel?'

'Als ik moest gokken zou ik zeggen: je baas?' Ze trekt een wenkbrauw op.

'Inderdaad. Mijn baas, ja,' antwoord ik.

'Dus na een bijzonder ongunstige start zitten we allebei weer zonder werk?' vraagt ze.

'Zonder werk? Nee, ik ga morgen gewoon terug. Waarom...' Ik stop met praten als de betekenis van haar woorden tot me doordringt. 'Wacht eens even. Ben jij ontslagen? Op je allereerste dag?'

'Het was een ontzettend zware eerste dag,' merkt ze hooghartig op. 'En die tent was geen bakkerij. Het was een poort naar de hel. Ik weet zeker dat er daarom een groot hangslot op de achterdeur zit.'

Ik kan het niet laten en begin te lachen. 'Misschien wel.'

'Hé, wat weet jij er nu van? Het zou best kunnen.' Ze grimast naar me.

'Het zóú kunnen,' zeg ik instemmend. 'Maar waarschijnlijk niet.'

Ze zucht. 'Je hebt gelijk. Waarschijnlijk niet.'

'Maak je geen zorgen. Je vindt heus wel een baan die je leuk vindt,' zeg ik om haar gerust te stellen.

'Het hoeft niet eens een baan te zijn die ik leuk vind. Ik neem al genoeg met iets wat ik kán.' Ze kreunt. 'Misschien kan Caoimhe me leren zingen.'

'Ja, of je gaat eerst een kijkje nemen in de bibliotheek voordat je je daarop stort.'

Ze gooit haar kussen naar me. 'Je bent echt een spelbreker, weet je dat wel?'

'Jazeker. Ik ben een vreselijk persoon omdat ik de hele bevolking wil behoeden voor beschadigde trommelvliezen.' Ik rol met mijn ogen.

‘Dat weet je helemaal niet. Voor hetzelfde geld ben ik een fantastische leadzangeres.’

‘Het zóú kunnen,’ herhaal ik expres mijn reactie op haar eerdere opmerking over de poort naar de hel. ‘Maar waarschijnlijk niet.’

‘Zeg, als je zo doet...’ Ze kruipt moeizaam van het bed en pakt haar schoenen. Ik zie nu pas voor het eerst dat ze mijn laatste schone shirt aanheeft, dat als een jurk om haar heen hangt, en verder niets.

‘Waar ga je naartoe?’

‘Ik ga de was doen. En daarna ga ik mijn verdriet verdrinken in schaafijs met westebessensmaak. En misschien, héél misschien, zoek ik ook nog een baan waarin ik me geen complete mislukkeling voel. Ga je mee?’

‘Als je het zo zegt, kan ik natuurlijk moeilijk weigeren.’

2

Compleet LinkedUit

Grace

‘Je hebt gelijk,’ zegt Caoimhe als we twee maanden later door het winkelcentrum van Adarie slenteren. ‘Dit ijs is verrukkelijk. Ik kan haast niet geloven dat ik het nooit eerder heb gegeten.’

‘Ik ook niet. Waar ik vroeger woonde, was net zo’n tentje als hier. Mijn beste vriendin en ik gingen er ’s zomers elke dag naartoe om een van de honderd smaken te proeven die ze daar verkochten. Dat was bijna hetzelfde aantal als de dagen van de zomervakantie, dus dat kwam heel mooi uit.’

Caoimhe neemt weer een lik van haar ijsje en zucht genietend. ‘Wat was je favoriete smaak?’

‘Citroen met limoen,’ antwoord ik meteen. ‘Heather noemde dat altijd saai, maar dan zei ik dat ik een purist was. Totaal anders dan zij, want zij was dol op marshmallow met augurk.’

Meestal glimlach ik om de herinnering aan de plagerijtjes tussen Heather en mij, maar vandaag moet ik mijn keel een paar keer schrapen om de brok te verjagen die daar net is opgedoken. Het is niet te geloven dat ik haar nooit meer zal zien.

Ik vraag me af waar Heather op dit moment aan denkt.

Oom Finn, Macy en Jaxon leven tenminste nog in de bovennatuurlijke wereld. Zij waren erbij toen ik verdween en kunnen speculeren over de vraag wat er met me is gebeurd. Heather weet helemaal niets.

De ene dag waren we de beste vriendinnen en de volgende verdween ik zomaar spoorloos uit haar leven. Is ze bang dat me iets ergs is overkomen? Of vindt ze me een vreselijke bitch die haar liet vallen toen ze nieuwe vrienden kreeg? En als ze dat laatste denkt, hoe gekwetst is ze dan wel niet?

Van alle gevolgen van onze gevangenschap in deze wereld haat ik dat waarschijnlijk het meest. Ja, het is *freaking* afschuwelijk om Jaxon en de levensgezellenband te verliezen. Maar het is niet minder erg om Heather kwijt te raken. Een vriendschap van meer dan tien jaar, in een oogwenk verdwenen.

‘Wat is augurk?’ vraagt Caoimhe met opgetrokken neus. ‘Het klinkt grappig. Net als marshmallow.’

‘De ene is zout en een beetje zuur, en de andere is superzoet,’ zeg ik. ‘Apart van elkaar zijn ze allebei heerlijk, maar samen...’ Ik trek een vies gezicht.

‘Tenzij je Heather bent,’ zegt ze glimlachend.

Ik glimlach ook als ik terugdenk aan hoe idioot mijn beste vriendin is. ‘Tenzij je Heather bent.’ Ik neem een hapje van mijn limoenijs.

We slommen om een zoenend stelletje heen.

Ik zucht diep. ‘Jammer genoeg zal ik dit soort lekkere dingen niet vaak meer kunnen eten. Ik moet eerst een andere baan zien te vinden.’

Ze kijkt me vragend aan. ‘Wat is er op de boerderij gebeurd?’

‘Ik ben blijkbaar niet geschikt als boerenknecht.’ Ik denk hoofdschuddend terug aan alles wat er is voorgevallen tijdens mijn twee dagen op de notenboerderij. ‘Totaal niet.’

‘En die baan als receptionist bij de dokter?’

‘Na twee dagen is me beleefd gevraagd of ik mijn wens om in een kantooromgeving te werken wilde herzien,’ antwoord ik somber. ‘Ik drukte steeds de verkeerde knoppen in en hing regelmatig op als er patiënten in de wacht stonden. Misschien ben ik ook een keer vergeten om een patiënt te laten betalen voordat die vertrok en heb ik de volgende patiënt dubbele kosten berekend.’

Ze proest het uit, maar als ik haar een boze blik toewerpt probeert

ze het haastig te vermommen als een hoestbui. ‘Heb je niet nóg ergens gewerkt?’

‘Ja.’ Ik denk terug aan mijn korte middag bij de kaarsenfabriek. ‘Daar wil ik het niet over hebben.’

‘Oké.’ Ze houdt haar handen in de lucht in een gebaar van zogenaamde overgave.

‘Ik wist echt niet dat ik zo onhandig was,’ zeg ik na een gefrustreerde zucht. ‘Hoe kan ik nou in vredesnaam zo slecht zijn in zo veel dingen?’

‘Het geeft niet. Je komt er vanzelf achter wat jouw ding is.’ Ze gooit het restje van haar ijs in een afvalbak waar we langskomen. ‘Het kost gewoon wat tijd.’

‘En als ik nou eens geen ding heb?’ vraag ik, terwijl ik haar voorbeeld volg. ‘Eerlijk gezegd kan het me op dit moment trouwens niet eens iets schelen of het mijn ding is. Ik wil gewoon een baan waar ik niet superslecht in ben. Is dan nou echt zoveel gevraagd?’

‘De mannen en ik kunnen je leren jongleren –’

Ik laat haar niet uitpraten. ‘Daar komt niets van in,’ zeg ik grinnikend.

‘Joh, misschien ben je daar wel hartstikke goed –’

‘Nee,’ zeg ik nog een keer.

Ze zucht. ‘Nou, dan zal ik opletten of ik ergens in het dorp bordjes zie met PERSONEEL GEVRAAGD. En nu moet ik ervandoor, want de mannen en ik moeten repeteren voor het festival van vanavond.’

‘Repeteren?’ vraag ik. ‘Maar jullie klinken al fantastisch!’

Ze rolt met haar ogen. ‘Ja, mam, van repeteren worden zelfs de beste muzikanten beter. Als je wilt, mag je wel mee. Maar je mag niet zingen.’

Ik lach. ‘Hoe verleidelijk dat aanbod ook is, ik denk dat ik maar doorga met zoeken. Hopelijk is er een winkel waar ik nog geen sollicitatieformulier voor heb ingevuld.’

‘Waarschijnlijk zijn dat er heel veel.’ Caoimhe buigt zich naar me toe voor een bijzonder zeldzame, zijwaartse eenarmige knuffel. ‘Maak je geen zorgen. Je vindt heus wel iets.’

‘Ja, dat zegt Hudson ook.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Dat kan hij natuurlijk gemakkelijk zeggen. Hij had zijn perfecte vaste baan meteen te pakken.’

Dat is echt zo. Toen hij zich op zijn tweede dag bij de doe-het-zelfzaak meldde, vertelde de eigenaar hem hoe verdrietig het was dat de docente van haar dochter die week met pensioen was gegaan. Hudson ging tijdens zijn lunchpauze meteen naar de school en vulde een sollicitatieformulier in.

Ik had de grote gemene vampier nooit voor me gezien als docent van de derde klas, maar hij vindt het echt geweldig en hij is er ook goed in. Heel goed.

Toen ik eens langskwam met een lunchmandje, vlak voordat de klas pauze zou hebben, zat hij de kinderen een verhaal voor te lezen over een enorme umbra die in de bergen woonde. Iedereen was bang voor hem, maar op een keer verdwaalde een jongetje uit het dorp in de bergen. De umbra redde zijn leven en de twee werden dikke vrienden, ook al kon de jongen niet bij de umbra in de bergen blijven en moest hij terug naar zijn ouders in het dorp. Een kind met wild krullend purperen haar en ronde, sproetige wangen stak zijn hand op. ‘Waarom was de jongen niet bang voor de umbra?’ vroeg hij.

Hudson glimlachte toegeeflijk naar hem. ‘Nou, wat denk je zelf?’

Ik kon aan het jongetje zien dat hij heel hard nadacht. Toen glimlachte hij. ‘Omdat hij zag wíé de umbra was, niet wát hij was.’

Hudson glimlachte weer naar de jongen en ging verder met het verhaal. Als ik eerlijk ben weet ik niet eens hoe het verhaal afliep. Ik was er vooral op gefocust om niet te janken in het bijzijn van de hele klas. Op hoe lief Hudson is met de kinderen en hoe dol zij ook op hem zijn. Op het feit dat hij een manier heeft gevonden om een nieuw leven te beginnen op deze vreemde nieuwe plek dat hem een doel geeft. En op hoe vanzelfsprekend hij alles eruit laat zien.

In gedachten keer ik terug naar de avond voor mijn achttiende verjaardag in het nest. Hudson had voor die avond om een wapenstilstand gevraagd. Hij gooide een gameconsole naar me en we

speelden vol overgave *Mario Kart* tot in de vroege uren van de ochtend. Ik bedenk nu dat hij me die dag misschien wel wilde helpen om mijn jeugd nog iets langer vast te houden, dat hij voelde hoe verdrietig ik was omdat ik zo veel van de eerste keren had gemist die samen een overgangsritueel hadden moeten vormen tot volwassenheid. Het laatste schooljaar. Het eindexamen. Aanmeldingen voor universiteiten.

Om middernacht stootte hij me speels aan met zijn schouder. ‘Nu zijn we even oud,’ zei hij.

Het was zo’n idiote gedachte dat ik mijn console bijna liet vallen.

Toen drong de betekenis tot me door en mijn ogen werden groot.

In zijn dagboeken had ik gelezen dat Hudson weliswaar tweehonderd jaar geleden was geboren, maar dat zijn vader hem jarenlang maar één dag per maand buiten de crypte liet leven. Opgeteld bij zijn verblijf op Katmere kwam dat die dag tot precies achttien jaar.

Hij haalde slechts zijn schouders op. ‘Het is een lang verhaal, maar toen Jaxon me vermóórde’ – hij rolde teatraal met zijn ogen – ‘was ik achttien en zat ik in het laatste jaar op Katmere.’

Dat houdt in dat Hudson net als ik al die mijlpalen heeft gemist. Toch is hij een heel overtuigende volwassene. Ik moet echt mijn leven beteren, ophouden met klagen en bedenken wat ik voor werk wil doen. Hudson heeft gelijk. Ik kan dit heus wel. Denk ik.

Caoimhe wiebelt met haar wenkbrauwen. ‘Luister nou naar de vampier. Hij weet waar hij het over heeft.’

‘Dat zeg je alleen maar omdat je hem sexy vindt.’ Ik rol nu ook met mijn ogen.

‘Hij is ook sexy,’ zegt ze. ‘En zijn intelligentie maakt absoluut deel uit van zijn sexappeal. Luister dus naar hem. En maak je niet zo druk. Alles komt op zijn pootjes terecht. Dat is altijd zo.’

‘Echt?’ Ik grimas. ‘Je beseft toch hoop ik wel dat je het tegen iemand hebt die per ongeluk de barrière is overgestoken en voorgoed vastzit in een ander rijk, hè?’

‘Ja, en je hebt mij als je beste vriendin en een sexy vampier als...

kamergenoot.' Haar wenkbrauwen dansen weer op en neer. 'Ik wil je er alleen maar op wijzen dat het veel erger kan.'

De manier waarom ze 'kamergenoot' uitspreekt bezorgt me rillingen.

Hudson en ik hebben het nog niet gehad over wat er bijna gebeurde na de auditie. En dat is niet omdat ik het niet heb geprobeerd.

Hij staat altijd eerder op dan ik, gaat later naar bed dan ik of verandert van onderwerp, wat ik vreselijk irritant vind. Terwijl hij nog niet zo heel lang geleden alles wilde bespreken in de grot, lijkt hij nu vastbesloten om het niet te hebben over wat er tussen ons speelt.

En er speelt wel degelijk iets.

Je kunt de spanning tussen ons alleen met een fucking kettingzaag verbreken.

Ik zucht. Ik zou eigenlijk blij moeten zijn dat hij me de ruimte geeft.

Vanaf het moment dat de burgemeester er geen enkele twijfel over liet bestaan dat Hudson en ik nooit uit Noromar zouden vertrekken, probeer ik al te bedenken wat dat voor mij persoonlijk betekent. Ik had thuis allemaal grootse dromen en ik weet dat ik die moet loslaten. Maar je kunt dromen niet zomaar bij het grofvuil zetten zonder het verlies te voelen. Ik moet ze dus vervangen door nieuwe.

Een baan vinden die me bevalt en die ik ook nog eens aankan zou een mooi begin zijn.

Misschien durf ik dan eindelijk onder ogen te zien wat ik voor Hudson voel, wat hij voor me begint te betekenen.

Ik kijk op naar de winkel waar ik voor sta en denk: *what the hell*. Misschien heeft de plaatselijke horlogemaker wel een kassamedewerker of zoiets nodig.

'Hé!' roept Caoimhe, die al halverwege de straat is. 'Zien we jou en die leuke vent van je vanavond bij het Sterrenvalfeest?'

Ik wil al antwoorden dat Hudson niet mijn vent is, leuk of anderszins, maar bij de herinnering dat Noromar drie opeenvolgende donkere dagen voor de boeg heeft fladdert mijn maag als blaadjes in de zomerse wind. Ik moet iets wegslikken. Heel hard.

Hudson heeft sinds de grot niet meer gegeten en ik vraag me onbewust af of hij dat vanavond zal doen.

‘Ik kan niet wachten!’ roep ik. Als ik de winkel binnenga, dringt het tot me door dat ik het echt meen.

3

Lintjesstorm

Hudson

Smokey is zo blij dat ze naar het festival mag dat ze op en neer springt, door de kamer rolt en tegen elk meubelstuk stuitert.

‘Zeg, doe eens even rustig,’ zeg ik als ze voor de derde keer Grace’ kleren van het bed gooit. Grace staat onder de douche, maar zodra ze klaar is en zich heeft aangekleed, kunnen we vertrekken.

Smokeys enige reactie is een hoge, klaaglijke gil. Ze springt op mijn schoot, hupt daar nog een keer of tien op en neer, en slingert zich dan om mijn nek. Ze is helaas zo opgewonden dat ze een beetje te hard knijpt.

‘Smokey, laat dat!’ zeg ik hijgend, en ik peuter haar los. ‘Straks wurg je me nog.’

Ze miauwt droevig en rolt zich verontschuldigend op mijn borst op. Daarna springt ze van me af en begint als een tol midden in de kamer rond te draaien.

‘Oké, oké! Als ik je nu het cadeautje geef dat ik voor je heb meegebracht, doe je dan rustig?’

Ze staat zo haastig stil dat ze omvalt en door de halve kamer rolt voordat ze tot stilstand komt.

Ze kijkt me aan, zichtbaar gegeneerd, dus ik doe mijn best om niet te lachen als ik haar van de vloer opraap. ‘Kom maar mee. Het is hier.’

Op weg naar huis vanuit mijn werk ben ik bij een boetiekje geweest om een jurk voor Grace te kopen voor vanavond. Ik heb haar die nog niet gegeven en ben bang dat ze het ding afschuwelijk zal vinden, maar ik wilde dat ze het festival kon bezoeken in iets anders dan haar spijkerbroek, die met de dag erger begint te rafelen.

In de winkel zag ik ook een paar dingen die Smokey misschien wel leuk zou vinden, dus die heb ik ook gekocht. 'Het stelt niet veel voor, hoor,' zeg ik, terwijl ik de tas pak.

Ze slaakt een piepende juichkreet om aan te geven dat ze dat niet erg vindt en heeft bijna van opwindning als ik de tas openmaak en haar cadeautje tevoorschijn haal.

Smokey schreeuwt het uit als ze de lintjes ziet en grist ze uit mijn handen voordat ik ze aan haar kan geven. Ze danst er kwetterend mee door de kamer en zwiert ze opgetogen door de lucht.

Blijkbaar waren de lintjes een uitstekende keuze.

Ik heb een pakje voor haar gekocht met vier verschillend gekleurde lintjes: paars, goud, rood en regenboogkleurig, en ben benieuwd welke ze voor vanavond zal kiezen.

Dat blijken er twee te zijn, de regenboogkleurige en de goudkleurige. Ze drapeert ze om zich heen alsof het kostbare diamanten zijn in plaats van strookjes stof. Zodra ze tevreden is met haar outfit pakt ze de andere twee linten en bergt ze op in de kleine lade van het nachtkastje dat we haar hebben gegeven om haar schatten in te bewaren.

Daarna stort ze zich op mij en geeft me een omhelzing die beslist de enthousiastste ter wereld is. Ditmaal slaat ze mijn keel gelukkig over, zodat ik in elk geval kan blijven ademen.

Tijdens haar omhelzing komt Grace de badkamer uit, gehuld in een handdoek. Ze blijft abrupt staan als ze Smokeys uitdossing ziet en lacht vrolijk.

'Je ziet er prachtig uit, Smokey,' zegt ze tegen de kleine schaduw. 'Dat goud staat heel mooi bij je eigen kleur.'

Voor de verandering reageert Smokey zo trots als een pauw op de aandacht en slingert ze zich tussen Grace' voeten door. Ik doe juist

mijn uiterste best om niet naar de kleine handdoek te kijken die om Grace' welvingen zit gewikkeld.

'Sorry, ik was vergeten mijn...' Ze stopt met praten als ze de jurk op het bed ziet liggen. Anders dan bij Smokeys cadeau wist ik meteen dat dit dé jurk voor Grace was toen ik hem zag.

Kort, maar niet té kort, zoals die tijdens de auditie, en verleidelijk, met een leuke rok waarin ze zich gemakkelijk kan bewegen. In het nest had Grace me verteld dat haar jurk voor het eindexamenbal rood was, dus ik wist dat ze deze kleur mooi zou vinden. Ik weet vrij zeker dat hij haar ogen zal complementeren, net als de roze tint van haar wangen die me zo goed bevalt.

'Wat heb je nou gedaan?' fluistert ze. Ze loopt naar het bed om de jurk met vederlichte vingers aan te raken.

'Ik dacht dat je misschien wel iets nieuws aan zou willen. Het is al een tijdje geleden.'

'Dat is het zeker,' beaamt ze. Ze strijkt nog even over de jurk en stort zich dan net als Smokey op me voor een stevige omhelzing. Het enige waaraan ik kan denken is dat de dunne, kleine handdoek, het enige wat haar lichaam van het mijne scheidt, elk moment op de vloer kan vallen als ze zo blijft wriemelen.

Ik zou liegen als ik zei dat er geen deel van me was dat dat heel graag zou zien gebeuren.

'Jeetje, Hudson, heel erg bedankt!' roept ze. 'Ik vind hem schitterend. Echt schitterend.'

'Daar ben ik blij om,' zeg ik. Ik probeer haar omhelzing stuntelig te beantwoorden zonder iets te doen waardoor de handdoek afzakt.

Kennelijk beseft ze op een gegeven moment wat ze aanheeft, want zodra mijn hand haar blote bovenrug aanraakt, trekt ze zich happend naar adem los. 'Waarom heb je niet gezegd dat ik een handdoek omheb?' gilt ze.

'Je komt net uit de douche,' zeg ik met opgetrokken wenkbrauwen. 'Ik dacht dat je dat wel wist.'

'Ik was het vergeten! Dat spreekt toch voor zich?' Ze wacht mijn reactie niet af, maar grist de jurk mee en duikt weer de badkamer in.

De deur slaat met een harde klap achter haar dicht. ‘Niet te geloven dat je niets hebt gezegd!’ schreeuwt ze door het hout heen.

‘Ik mag dan een vampier zijn, dat betekent niet dat ik ook dood ben!’ roep ik terug.

Ze proest het uit en een paar tellen later lach ik ook. Dat is maar goed ook, want het helpt me om mezelf ervan te overtuigen dat ik volledig ben bijgekomen van die omhelzing... Maar dan doet Grace de badkamerdeur open en komt in de rode jurk naar buiten.

Op dat moment dringt het tot me door dat het niet uitmaakt hoe hard ik mijn best doe, want van dit meisje zal ik nooit bijkomen.

4

Ik sterrenval voor jou

Hudson

Smokey is zich totaal niet bewust van de spanning die opeens tussen Grace en mij ontstaat. Na één blik op Grace grijpt ze haar hand en trekt/sleurt haar mee naar de deur.

‘Wacht even, Smokey! Ik heb mijn schoenen nog niet aan!’

De schaduw jengelt ongeduldig, maar Grace lacht. Mijn borst verstrakt nu ik zie dat ze het beter met elkaar kunnen vinden. ‘Nog één minuutje, dat beloof ik.’

Ze komt haar belofte na en even later vertrekken we. Daarbij let ze er wel extra goed op dat ze me niet aanraakt en zelfs niet naar me kijkt.

Als we aan het eind van de gang in de herberg komen, zet de zon net zijn trage afdaling in, en ik ben in mijn hele verdomde leven nog nooit zo blij geweest om een zonsondergang mee te maken. Ik had niet in de gaten hoe hard mijn lichaam naar duisternis verlangde tot het ruim twee maanden zonder moest doen.

Maar misschien verlang ik helemaal niet naar duisternis, maar naar Grace’ bloed.

Het is ondraaglijk om mezelf er elke dag van te weerhouden om me aan haar te laven. Niet omdat ik gruwelijke honger heb, maar omdat ik haar ontzettend graag weer wil proeven. Omdat ik haar zoete en pittige warmte op mijn tong wil voelen.

‘Hudson, kijk!’ zegt ze ademloos, met een blik op de lucht. ‘Is het niet mooi?’

‘Heel mooi,’ antwoord ik.

Ze kijkt me aan en haar adem stukt in haar keel. ‘Je kijkt niet eens naar de lucht,’ zegt ze desondanks plagend.

Ik wil al zeggen dat ik naar iets kijk wat veel mooier is, maar dat is zo verschrikkelijk goedkoop dat ik het maar niet doe. Ik heb tenslotte nog wel een beetje trots.

‘Het is de lucht maar. Die heb ik al heel vaak gezien,’ antwoord ik daarom.

‘Wat ben je toch heerlijk onromantisch.’ Ze rolt met haar ogen en steekt een hand uit naar de trapleuning. ‘Kom mee, dan gaan we naar het feest.’

‘Schat, ik ben het feest,’ zeg ik als we in de lobby aankomen.

‘Jij en je Versace-onderbroek.’

‘Eh, volgens mij is de juiste term “boxershort”. En voor iemand die beweert dat ze me niet mag, ben je wel erg geobsedeerd door mijn ondergoed.’

Grace draait zich naar me om. ‘Dat is niet waar.’

‘Echt wel.’ Ik trek een wenkbrauw op. ‘Ik weet vrij zeker dat jij je veel meer met mijn vroegere ondergoed bezighoudt dan ik.’

‘Ik heb het niet over de boxershorts,’ antwoordt ze met een verrassend ernstig gezicht. ‘Ik heb het over de rest.’

‘De rest?’

‘Ik heb geen hekel aan je. In het begin misschien wel, maar...’ Ze ademt langzaam uit. ‘Het behoort absoluut niet tot de vele verschillende dingen die ik nu voor je voel.’

‘O, nee?’ Mijn andere wenkbrauw kruipt ook omhoog en ik buig me naar haar toe, want het wordt nu wel heel interessant. ‘Wat voel je dan?’

‘Ik voel dat ik wil dansen!’ zegt ze, en ze rent weg door de propvolle lobby.

Ik rol met mijn ogen, want dat had ik echt moeten zien aankomen.

Als we de straat oplopen, is de zon net helemaal ondergegaan. Om ons heen komt het festival meteen tot leven. De lampen boven ons hoofd springen aan en overal klinkt muziek. Voor ons stromen honderden mensen de straat op.

‘Dit is geweldig!’ zegt Grace, terwijl we naar het dorp staren dat volledig is getransformeerd.

Overal waar we kijken brandt licht. Boven elke straat hangt een web van feestverlichting en langs de stoepen hangen rijen fraai bewerkte, verschillend gekleurde lantaarns. Bloemen in elke denkbare kleur paars zijn door poorten gestoken en tot kransen gevlochten die overal hangen, van straatborden en foodtrucks tot souvenirtentjes. Ze liggen ook op alle straten en hun heerlijke geur stijgt op bij elke stap die de bezoekers op de keitjes zetten.

‘Wat zullen we als eerste doen?’ schreeuwt Grace om zich boven de muziek uit verstaanbaar te maken.

‘Zeg jij het maar,’ antwoord ik. Het enige wat ik zo ongeveer wil is met haar samen zijn.

‘Oké. Ik verga van de honger.’ Ze gaat op haar tenen staan om over de hoofden van de menigte te kijken waar de foodtrucks zijn. Maar aangezien ze zelfs dan nog een centimeter of tien korter is dan bijna alle andere aanwezigen, behalve de kinderen, heeft ze er weinig aan.

‘Kom maar mee.’ Ik pak haar hand om haar niet kwijt te raken in het gedrang, of dat is tenminste wat ik mezelf wijsmaak, en neem haar mee naar de overkant van de straat. We lopen een stukje verder tot we bij de plek aankomen waar een grote groep foodtrucks staat.

‘Waar heb je trek in?’

‘Ik heb geen flauw idee wat het allemaal is,’ zegt ze lachend. ‘Maar het ruikt wel zalig.’

We blijven even staan zodat ze kan kijken wat iedereen bestelt. Dan gaat ze naar een lavendelkleurige kar met grote bloemen erop geschilderd en bestelt iets op een stokje en een paar flessen water.

Ik reken af en we lopen tussen de bezoekers door. Zij eet haar stokgerecht en ik drink uit een van de waterflessen. Er klinkt mu-

ziek en ze blijft om de paar minuten staan om een pirouette of wat shimmybewegingen te maken, met haar schouders te wiegen of met haar hoofd te schudden en haar krullen in het rond te laten dansen.

Ze lacht vrolijk, haar bruine ogen sprankelen in het schijnsel van de feestverlichting en ze ziet er mooier uit dan ooit. Als ze de laatste hap neemt van het rare groentegerecht op een stokje, strijk ik met een vinger over haar gezicht.

Ze stopt met kauwen en kijkt me aan, en haar bruine ogen worden onmiddellijk zwart. Ik overweeg om me naar haar toe te buigen en haar te kussen, maar voordat ik de daad bij het woord kan voegen stoot iemand haar van achteren aan en valt ze tegen mijn borst.

Ik sla instinctief mijn armen om haar heen en hoewel we elkaar de afgelopen weken echt wel vaker hebben aangeraakt, voelt het nu anders. Fijner. En ik vergeet heel even om adem te halen.

Dan botst er iemand tegen mij aan en ik besef dat ik haar hier weg moet halen voordat iemand haar pijn doet.

Ik neem haar mee naar het deel van het festival waar de tenten met behendigheidsspellen zijn opgesteld. Daar is het nog niet druk en Grace lacht. ‘Heb je weleens zoiets gedaan?’

‘Nee, tenzij er ook kan worden geschaakt.’

‘Geschaakt?’ Haar ogen worden groot. ‘Is dat echt het enige spel dat je ooit hebt gespeeld?’

‘Er zijn personen die zeggen dat dat het enige spel is dat de moeite waard is,’ pareer ik met een ongetwijfeld zelfvoldane grijns. Maar even serieus. Ze denkt toch zeker niet dat pingpongballen in een vissenkomp gooien als een spel telt, hè?

‘Dat zeggen alleen snobs,’ antwoordt Grace.

‘O, ja?’ Ik kijk haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Voor deze spelletjes heb je geen vaardigheden nodig.’

‘Dat denk je maar. Kies er maar eentje uit.’ Ze steekt een vinger naar me uit en komt net dicht genoeg bij me staan om ermee in mijn borst te prikken. ‘Kies er maar eentje uit, dan maak ik je helemaal in.’

‘Dan maak jij mij helemaal in,’ herhaal ik. Ik laat mijn blik over de

spelletjes glijden en weeg de voor- en nadelen tegen elkaar af. 'Dat zijn grote woorden.'

'Voor een meisje, bedoel je?' vraagt ze een beetje vinnig.

'Voor iedereen,' antwoord ik kalm. 'Ik vind alles goed, maar ik ga geen ballen naar vissen gooien. Dat is wreed.'

'Dat vind ik ook. Dan slaan we dat dus over en pakken we...' Ze werpt me een vragende blik toe.

'Sterrengestuurd ringwerpen,' zeg ik, wijzend naar een bordje boven een tent waarin zo'n honderd flessen staan opgesteld.

'Ringwerpen?' vraagt ze op verbaasde toon. 'Wil je daar echt mee beginnen?'

'Dat is waar ik mee wil beginnen,' zeg ik bevestigend.

'Oké.' Ze grijnst vrolijk, de eerste aanwijzing dat ik misschien een fout heb gemaakt. 'Laat het inmaakpartijtje maar beginnen,' zegt ze dan ook nog.